

Holzgau reisverslag

De rit naar Holzgau verliep alles bij mekaar genomen vrij vlot. Zonder Duitse files in Oostenrijk geraken lukt niet meer, gezien de buitensporige hoeveelheid aan Baustellen die er onderweg nog liggen te wachten. Op weg naar Zuid-Duitsland was het weer goed, doch eens we in de buurt van Kempten kwamen kreeg de lucht 50 tinten grijs. We namen de afslag richting Tannheim en reden daar de wolken in. Waar die even opzij schoven, zagen we dat de sneeuw, die was aangekondigd, er wel degelijk was en dat al vanaf goed 1 500 m ! We namen de duik naar het Lechtal, waar we met enkele haarspeldbochten in toekwamen en zagen daar dat de Lech bijzonder fel gezwollen was. Er was de afgelopen 48 uur dan ook meer dan 100 l water per m² gevallen ! In Holzgau werden we door de senior-chef welkom geheten in hotel Neue Post en daarna mochten we genieten van een heerlijk avondmaal.

Zondag 3 september :

's Morgens even de gordijnen opzij schuiven en merken dat het nog steeds grijs is, met nog wat lichte regen erbij. Waar we de toppen door de wolken kunnen zien, blijken die egaal wit te zijn. Sneeuw ! Nu goed, vandaag moeten we niet hoog wandelen : we laten ons naar Prenten, een gehuchtje net voorbij Steeg, brengen om van daaruit weer naar Holzgau te wandelen. In Prenten vinden we voor het eerst de sierlijke witte L op een zwarte achtergrond, de aanduiding van de Lechweg. Al na enkele honderden meter wandelen weten heel wat van onze stappers dat ze te veel kleren hebben aangetrokken. Als de weg dan ook nog wat gaat klimmen, is het alsof ze in een stoombad zitten. In Steeg nemen we de brug over de proestende Lech en wandelen we over een asfaltje omhoog tot in het gehuchtje Ebene. In Gasthof Drexel drinken we een koffie in de knusse maar veel te warme Stube en door een achterpoortje vinden we een smal paadje dat ons achter enkele berghuizen door weer naar het dal leidt. In Hägerau steken we de onstuimige Lech weer over en volgen we de kronkels van de rivier tot Dürnau. Daar drinken we een borrel op de gezondheid van Michel en Rita, de milde schenkers voor vandaag. In het hotel worden we vergast op een bord Kaisersmarrn. Met het buikje vol beginnen we aan de namiddagssessie. (vm : 10 km – 275 m HV)

Ondertussen is de bewolking gebroken en krijgt een schuchter zonnetje de kans om zich te tonen. We verlaten Holzgau via de kerk en winnen snel hoogte over de almen. In geen tijd staan we aan de beruchte hangbrug : 200,5 m lang en op 110 m boven de Höhenbach. Wiebelvrij is de brug zeker niet, spectaculair echter zoveel te meer. Het heeft wat geduurd, maar iedereen bereikt de overkant, zij het dat sommigen daarvoor hun grenzen wel een heel eind dienen te verleggen. Na de oversteek gaat het verder over een zigzag bospad tot aan Café Utta. Hier scheiden de wegen van Groep E en M. Michel neemt zijn volgelingen mee langs de Simms-waterval terwijl Eddy met zijn stappers nog doorgaat tot de Roßgumpenalm. De weg daar naartoe gaat door heerlijk mooie natuur met langs beide zijden van de Höhenbach prachtige rotswanden. Net voor we de alm bereiken gaan we even rechtsaf om uit te komen bij een imposante waterval. Na een korte stop in de Roßgumpenalmhütte dalen we weer af en volgen we de wildgolvende bergbeek tot die zich tussen twee rotsen door perst om zo de Simms-waterval te vormen. Het dal wordt nu erg eng en na de zoveelste bocht duikt boven ons de hangbrug op. Toch wel indrukwekkend hoog ... Even voor vijf uur komen we weer uit bij de kerk van Holzgau. Wie had deze morgen durven denken dat onze eerste, grijze wandeldag met uitbundige zonschijn zou eindigen op het terras van Hotel Neue Post !? (10 km – 365 m HV = totaal 20 km met 640 m HV – light : 16 km)

's Avonds krijgen we de voorstellingsavond. De opdracht, die je ieder jaar enkele weken voor afreis in je mailbox krijgt, vroeg je dit jaar om een "bewerkte" foto van het aangezicht door te sturen. De resultaten waren hilarisch ! Nadat de lachsalvo's waren weggeëbd weten we dat vanaf vandaag de groep die met Michel zal mee wandelen voortaan als "de Gorillaatjes" zal worden voorgesteld en de Eddy-volgers als roepnaam "de Tijgertjes" zullen dragen.

Maandag 4 september :

Gordijnen open om zes uur ... Geen wolkje aan de hemel ! Wel fris, zo blijkt als ik even het hoofd buiten steek. Na alweer een heerlijk uitgebreid ontbijt zetten we op de tonen van André Van Duyns "Als de zon schijnt" koers naar Warth. We zijn nog wat in het ongewisse over de afloop van onze wandeling vandaag. Eén : zal de Steffisalpe Express vandaag opnieuw functioneren, na drie dagen inactiviteit door het slechte weer ? En twee : hoe zal het zijn met de sneeuw, daarboven op 1 850 m ? De liftboy beneden stelt ons meteen gerust. "Kein Problem oben" ... We zeilen met vier naast mekaar in open lucht naar boven en genieten onderweg al van de schitterende zichten. We vergewissen er ons van dat we echt iets uniek meemaken vandaag. De sneeuw die het voorbije weekend viel is tot op zo'n 1 900 m weggesmolten. Daarboven is alles winters wit. Een surrealistisch kader om in te wandelen, zo bij het begin van september. De zon doet alles nog wat feller schitteren. Niet te verwonderen dat iedereen met een brede smile op pad gaat. We maken vandaag een 360° beweging rond de Karhorn, een kolos van iets meer dan 2 400 m. De paden zijn goed begaanbaar met langs ons in het gras nog heerlijk veel toefjes sneeuw. De almen beneden ons lijken wel floeren kussens. Een schrille fluittoon geeft aan dat er marmotten in de buurt zijn. Al gauw weten we de donzige Murmeltiere te lokaliseren. In Bürstegg, het erg fotogeniek buurtschap, maken we een zoveelste foto. Via het Auenfeldsattel dalen we af tot de Auenfeldbach, een klaterhelder watertje dat we volgen tot we een rotsig pad indraaien dat ons even laat klimmen. Dan krijgen we zicht op de Körbersee en het Körbersee Berghotel. Wat een magnifiek plaatje ! De witgepoederde bergen spiegelen zich in het donkere water van het bergmeertje, waarrond ons pad zich in krolse bochten naar de middagstop slingert. In geen tijd krijgt iedereen zijn bestelde drankje en wat later genieten we van een fiks bord gebakken Kartoffeln met daarbij een dikke plak Fleischkäse en dit alles overdekt met een spiegelei. Heerlijk ...

Na de middagstop mogen we klimmen tot aan de horizon, al valt dit allemaal wel mee. Een breed pad zigzagt tussen groen gras om dan af te dalen naar de Kalbelesee, boven op de top van de Hochtannbergpass. Voor de Lighters zit de wandeling er hier op. De anderen mogen nog anderhalf uur lang genieten van de Alte Salzweg, een schitterend pad, hoog boven de Krummbach. Smal en bochtend leidt dit pad ons uiteindelijk naar Warth, waar we aan het dalstation onze Demersteebus weer zien staan. Het is nog net geen vier uur als we toekomen aan ons hotel, nog ruim de tijd om even Holzgau te verkennen of om te genieten van ... (invullen naar eigen behoefte). (16 km met 420 m HV – Light : 12 km)

Dinsdag 5 september :

's Morgens kan je nauwelijks iets zien in het dal. De wolken plakken als rafelige sluiers aan de flanken van het Lechtal. Toch zijn de voorspellingen niet zo slecht. De waterzwangere wolkentrop zal door een westelijke wind worden opgeruimd en dan zou er plaats zijn voor de zon. Al om kwart over zeven ontbijten we, want we moeten tegen negen uur in Lech zijn. Kwart over acht stuurt Mario zijn Demerstee-bus naar Warth, om daar de richting van Lech te kiezen. De weg is smal en

bochtig, maar biedt ons wel schitterende zichten, diep in de kloof die de Lech hier heeft uitgeschuurd. Keurig op tijd komen we toe in het ietwat mondaine Lech en net als iedereen is uitgestapt, rijdt de blauwe Ortsbus voor waarin we mogen plaats nemen voor een bochtig ritje tot boven aan de Formarinsee. Boven is het fris en mits wat goede wil kunnen we tussen de overwegend grijze wolkenmassa toch reeds wat flarden blauw vinden. Vooraleer aan de lange afdaling naar Lech toe te beginnen gaan we eerst even kijken naar het plekje dat de Oostenrijkers in 2015 verkozen tot mooiste van hun land. Jammer dat de zon de Formarinsee niet wat kan belichten. We keren op onze stappen terug en vinden de pijl die aangeeft dat hier de Lechweg begint. Een levensgrote beeltenis van een steenbok geeft aan dat hier in 1958 steenbokken werden uitgezet. De beestjes doen het erg goed en momenteel verstoppen er zich weer heel wat van hen tussen de rotsen. Even verderop vinden we de bron van de Lech. Onwaarschijnlijk. Het water borrelt er met een grote blubberbel uit de grond omhoog. Wat verder zien we nog wat kleinere bronnetjes en amper 100 m verder is de jonge Lech, hier eigenlijk nog de Formarinbach, geboren en dertelt de bergbeek in speelse slingers naar beneden. Het heeft 's nachts aardig wat geregend. Alles ligt er nat bij, wat maakt dat de stenen er erg glad bij liggen. Uitkijken is de boodschap. De paadjes die we mogen volgen doen vandaag dienst als afvoerkanaaltjes voor het regenwater. Iedereen heeft echter goeie schoenen aan. Voor Staaf is dit een ideaal parcours om zijn nieuwe, gisteren in Holzgau gekochte, LoWa's in te lopen. Tientallen koeien kijken ons van opzij aan. Gekke mensen, die wandelaars. Na een vrij technisch gedeelte wordt het dal wat breder en kunnen we ook wat makkelijker wandelen. Het kader waar we vandaag doorheen trekken, is weer grandioos. Links en rechts richten hoge rotswanden, getekend door diepe plooiingen, zich op en daar tussenin slingert de Lech zich van de ene waterval naar de andere. Eens de Sasserbach zich bij de Formarinbach heeft gevoegd kunnen we pas echt van de Lech spreken. Schitterend wandelen nu over houten vlonders, stevig opgehangen boven de kolkende rivier. De dagelijkse borrel wordt vandaag door twee clubleden aangeboden. Margrit omdat zij zich vandaag net tussen twee verjaardagen in bevindt en Georges omdat hij binnenkort ook zijn verjaardag viert. Raar ... Georges is in april nog jarig geweest. In een pakkende speech vertelt Georges ons dat nu bijna één jaar geleden voor hem een nieuw leven begon toen de dokters hem genezen verklaarde, na een maandenlang vechten tegen zwarte demonen. De hertenworst met zuurkool in Gasthof Älpele smaakt heerlijk en dan zijn we klaar voor het tweede deel van de afdaling. Ondertussen schijnt de zon en zit de sfeer er natuurlijk in. Het pad dat we volgen is nu makkelijk begaanbaar en stuurt ons naar het dal, waar Lech op ons ligt te wachten. Tegen vier uur komen we er toe en weet Eddy ons te vertellen dat we een uurtje de tijd krijgen om te terrassen. (16 km – 260 HV)

's Avonds krijgen we Chinese fondue in het restaurant. Hierbij moet je het vlees niet bakken, maar gaart het in een kruidige bouillon. De frietjes die we erbij krijgen maken het geheel af. Dan wordt in sneltreinvaart alles in gereedheid gebracht voor de jaarlijkse kwis. Michel wist ook dit jaar weer een erg amusante vragenronde in mekaar te puzzelen, waarbij we meermaals op het verkeerde been werden gezet.

Woensdag 6 september :

Geen ontkomen aan vandaag ... Het regent en het zal blijven regenen. Later (wanneer is later ?) komen er vanuit het westen opklaringen. In extremis dokterden we gisteren toch een Light-programma uit. Michel zou vanaf het hotel vertrekken naar de Sulzalm, dit met een aantal van onze stappers die wat fysieke problemen hadden, na drie dagen intensief wandelen. Met 38 vertrekken

we richting Lech, waar we om kwart over negen de kabelbaan nemen naar de top van de Rüfikopf. Boven, op 2 350 m, komen we toe in een dicht wolkendecor. Geen vergezicht, niks zicht ... Beetje beduusd toch maar op stap. Het regende de ganse nacht en ook nu frieselt het wat. De kleiachtige bodem, tussen de rotsblokken in, maakt het pad alsof het is ingesmeerd met vloeibare zeep. Over een afdaling van geen 200 m doen we bijna een kwartier. Teruggaan of doorgaan ? Net op dat moment krijgen we toch even zicht op het immense groene keteldal waar we door zouden moeten. Zonde als we dit niet zouden doen. Impulsieve beslissing : "we doen het !". Uiterst behoedzaam zetten we onze weg verder. Regelmatig moeten we halt houden om de groep te reformeren. We wandelen op een hoogte van net geen 2 300 m en het is koud. In de verte ligt het U-vormige Sattel waar we door moeten. Nu eens zou je zeggen dat het gaat uitklaren, dan weer stijgen vanuit het dal dichte wolken op die vanaf de toppen van de bergen tot diep beneden ons alle zicht ontnemen. We voelen dat de hoogte ons parten speelt. Ademen kost meer moeite en de vermoeidheid treedt sneller op. Boven op het Sattel gaat het feller regenen. Toch genieten we van de borrel. Van nu af gaat het pad dalen. Een technische afdaling wordt het, met enkele passages die beveiligd zijn door staalkabels. Er is wind opgekomen en die blaast af een toe een gaatje in de grijze brij rondom ons. En dan zien we in de verte, tussen de ontrafelende nevelslierten, het silhouet van de Stüttgarter Hütte ! Over zompige paadjes komen we aan onze middagstop. We mogen ons natte kleren en schoenen in de droogkelder opbergen en gaan dan aan tafel. Een fiks bord Bergsteigerkost (boternoedels met vlees) en een fris slaatje doen wonderen. En ook buiten is er een wonder aan het geschieden. De wind zorgt ervoor dat de regen is opgehouden en dat de bewolking is gaan breken. Na de koffie beginnen we aan de afdaling naar Zürs. Het is fris en de wind maakt dat de gevoelstemperatuur niet echt aangenaam aanvoelt. Maar goed, het regent niet meer. We krijgen een pracht van een afdaling, doorheen een dramatisch mooi landschap. In de verte slaat een marmot alarm. Losse wolkenflarden draaien in een spiraal vanuit het dal omhoog en de wind vormt ze tot reuze suikerspinnen. Tussen het felle groen van zonbeschenen almhellingen tekenen zich gigantische schaduwvlekken af, als immense puzzelstukken. Marmotten poseren gewillig voor de lens van onze Paalse fotoshooters. Doorheen dit heerlijke decor bereiken we het punt waarop we diep beneden ons Zürs zien. Nog enkele bochten lager wacht Mario ons op. Eind van een spannende, memorabele wandeldag. (12 km – 400 m HV)

Michel nam een groep van 12 mee op sleeptouw en trok ermee naar de Sulzalm. De brede weg er naartoe werd zeer gesmaakt door zijn volgelingen. Ook zij werden gezegend met hemelwater. Maar met de vooruitzichten op een betere dag morgen, was er niemand die daarom maalde (12 km - 390 m HV)

Donderdag 7 september :

Vandaag starten we vanaf het hotel en gaan we naar de op bijna 1 700 m gelegen Baumgart Alm Hütte. Het is bewolkt, doch er wordt vanaf de middag zon voorspeld. Een noordwestenwind houdt de thermometer in bedwang. Koud is het echter niet en wanneer we al na goed 150 m stappen mogen beginnen te klimmen, heeft iedereen het direct (té) warm. Het pad dat schuin over de Dorfsalm naar boven wijst ligt er tamelijk roetsjig bij. De hellingsgraad is scherp. Zwijgzaam trekt een Paals wandellint naar boven. Met bijna 200 m hoogtemeter in de benen krijgen we aansluiting met de gekende Lechweg. We verzamelen en er wordt wat overbodig textiel opgeborgen. Het onderdeel van de Lechweg dat we tot Stockach volgen, is prachtig. Nu eens stappen we over houten loopbruggen, opgehangen boven te vochtige doorsteekjes, dan weer wandelen we breeduit over een

bosweg om uiteindelijk uit te komen op een smal slingerpad dat ons door het woud stuurt. Beneden ons krijgen we regelmatig doorkijkjes op het dal, met schuin achter ons het rustige Holzgau. In zigzag dalen we af tot de houten, overdekte brug over de Lech. We wandelen nu over de dalbodem met zijn keurig onderhouden grasweiden. In de verte zien we de bolvormige toren van Bach, waar we straks zullen toekomen en van waaruit Michel start met zijn groep. Na de oversteek van de weg die Reutte met Warth verbindt, beginnen we aan de klim. Aanvankelijk wandelen we over asphalt, later wordt dat onverhard. Links van ons kijken we diep in het Madautal. Rechts rijzen hoge rotsen op tot de hemel. De afslag Baumgarten Hütte geeft aan dat het nog meer dan twee uur is tot onze middagstop. De brede Forstweg tekent een langgerekte S en neemt ons in geen tijd mee naar 1 400 m. Wanneer de weg definitief westwaarts loopt, wandelen we het Grießtal binnen. De linkerkant van het dal is vrij scherp en bebost, rechts is de wand egaal groen. Grasvelden en almen zo ver het oog reikt. Voor ons zien we de verre weg die we mogen volgen. We wandelen van de ene poort naar de andere, nodig om de koeien in hun graasgebied te houden. Blijkbaar is de weg die we volgen één van hun favoriete plekken om hun restspecie te droppen. Dikke plakken koeienvlaaien tekenen bruine sproeten op de stenige weg. Hoog boven op de alm zien we de Galloways, met hun forse hoorns, die hier grazen. Waar het dal een flauwe bocht naar links maakt, zien we in de verte de witte staak met daaraan de Oostenrijkse vlag. Dáár ligt ons doel ! Eer we er zijn mogen we nog stevig klimmen. Ondertussen krijgen we regelmatig marmotjes te zien. De diertjes hebben zich volgevreten met zomers gras, reserves die nodig zijn om straks aan hun winterslaap te beginnen. Na goed drie en half uur stappen bereiken we hut. Daar wacht Michel al met zijn groep. Zij hebben reeds kunnen genieten van de Brettl Jause die ons hier wordt aangeboden. De zon laat zich af en toe zien, doch de wind maakt dat het rond de hut wat frisjes is. Tijd voor de borrel, die vandaag wordt aangeboden door Staaf. Onwaarschijnlijk wat hij hier presteert. Op een leeftijd van 86 beleeft hij hier de tijd van zijn leven. Niettegenstaande zijn gevorderde leeftijd behoort hij fysiek zeker tot de beteren in onze groep ! Emotioneel dankt hij iedereen om erbij te mogen zijn en samen met ons geniet hij van het door hem aangeboden drupke Schnaps.

Terwijl we wachten op onze kaas- en vleeschotel ontdekt Eddy S hoog op de almen een gems met jong. Met de verreijkjer in aanslag kan iedereen genieten van dit live stukje bergwildlife. Na het afscheid van de vriendelijke huteigenaars zetten we de daling in. Alhoewel we dezelfde weg nemen van daarstraks zijn de zichten toch gans anders. Eens we weer in het Madautal komen, wijst Eddy ons aan de overkant van het Lechtal de Bernhardseck Hütte aan, ons wandeldoel voor morgen. Met Bach in zicht stelt onze voorzitter voor om wie dat wil de kans te bieden samen met hem te voet tot Holzgau te gaan. Het is ondertussen zalig zonnig geworden en bijna de helft van onze groep wil nog wat nagenieten. Via Stockach wandelen we verder tot Holzgau. Mario pikt in Bach de rest van de groep op. (27 km of 23 km met 905 m HV – 16 km met 625 m HV)

's Avonds krijgen we een optreden van een Alleinunterhalter. De apparatuur van de zanger/organist oogt bijzonder professioneel, de man zelf al even indrukwekkend. Met wat moeite krijgt hij er toch wat sfeer in, doch onze stappers weten dat morgen de Keizerinnen-/Koninginnen- of Prinsessentocht op het programma staat en verkiest om tijdig de bedstee op te zoeken.

Vrijdag 8 september :

Bij de planning van de volgorde van onze tochten moést deze Koninginnenrit aan het eind van onze wandelweek zitten. Alleen moést het weer toelaten dat we op vrijdag naar de Jöchlspitze zouden

kunnen gaan. Vanop het terras van onze kamer kijk ik om zes uur over het Lechtal. Een eenzame ster fonkelt hoog in de nog nachtblauwe lucht. Het is helder en er wordt voor vandaag verder zonnig en helder weer voorspeld. Ideale omstandigheden dus voor deze ongemeen mooie tocht. 's Morgens zijn er wat vragen naar een alternatief, naast de twee wandelmogelijkheden die werden voorgesteld. Helaas is er dat niet en rijden we om kwart voor negen richting kabelbaan in Bach, waar we met wat moeite de Demersteebus kwijt geraken. Twee aan twee zeilen we langs de bergflank naar 1 800 m. Daar scheiden we de groep. Michel neemt een vijftiental clubleden onder zijn hoede om ze straks over de Alpenrosenweg te loodsen. De overigen volgen Eddy op weg naar de Jöchlspitze. Aan het Hooimuseum begint Michel aan zijn parcours. Tot daar was het stevig klimmen, vanaf het bergstation van de Jöchlspitzbahn. We staan op bijna 2 000 m. Achteraf zal blijken dat vooral de aanzet van de Alpenrosenweg erg technisch was. De regen en het vocht hadden het pad erg schuifachtig gemaakt wat bij nogal wat van de Gorillaatjes leidde tot angstige reacties. Met de hulp van helpende handen raakte iedereen echter door deze moeilijke passage en kon ook voor de Groep Michel het genieten beginnen.

Ondertussen trekt een lang lint van WP'ers langs de steile helling hogerop, richting het lokkende kruis bovenop de Jöchlspitze. De klim is niet echt moeilijk, doch vergt toch heel wat inspanningen. Die worden boven beloond met een schitterend zicht over het Lechtal én over onze voorbije wandeldagen. We zien beneden ons de kern van Holzgau en de hangbrug over de Höhenbach, krijgen de Karhorn aangewezen (maandag), zien het blinken van het eindstation van de Rüfikopfbahn (het startpunt van onze regenachtige woensdagtocht), kijken van bovenaf in het Madautal, zien de afslag naar het Grießlital (donderdag) en kijken tot slot ook naar de verre Simmshütte (Sulzalm). Na de borrel, die we deze keer aan het bergkruis drinken, gaat het over een vettig paadje (schapenkeutels !) bergaf om dadelijk weer door te stijgen naar een tweede, iets minder hoge bergtop. Onderaan deze heuvel wachten zes stappers die niet mee naar het kruis zijn geklommen. Met 35 gaat het nu over de schitterende Panoramaweg richting Bernhardseck Hütte. Wat een uniek mooi pad mogen we nu volgen ! Nu eens wandelen we onder de grazige top van de Rothorn, dan weer stappen we over de graat die het Lechtal scheidt van de volgende bergketen. Beneden ons zien we de groep Michel. Gelijk met hen komen we toe op het zonneterras van de Bernhardseck Hütte, waar iedereen na het bestellen van een drankje, een heerlijk bord Tiroler Grösli mit Spiegelei krijgt voorgezet. Na deze heerlijk stevige portie wandelenergie beginnen we aan de afzink. Omdat de Fahrstrasse naar de hut bedekt is met erg schuifgrage kiezeltjes, werd een Fußweg aangelegd om deze gevaarlijke helling te vermijden. Wat later wordt de hellingsgraad minder steil en volgen we een tijdlang de Forstweg. Regelmatig krijgen we diepe doorkijkjes in het Lechtal. De rivier is na de zware neerslag van vorig weekend weer gekalmeerd en trekt een smaragdgroen lint door het dal. Even mogen we weer klimmen. Vragen alom. "Is dat nu niet raar dat we weer gaan klimmen?". "Hij zal aan zijn kilometers moeten komen zeker ...". Feit is dat we even weer hogerop moeten om niet al te scherp de finale afdaling richting Bach moeten te nemen. Een heerlijk zigzagpad door het bos zet ons op weg naar de aankomst. Even moeten we wachten wanneer enkele van onze stappers zich na een zelfgekozen stop van pad vergissen. Gelukkig is er Jos om hen weer op het rechte pad te leiden. Na bijna drie uur dalen zien we de bolvormige toren van de kerk van Bach onder ons en net op dat ogenblik stuurt Mario zijn Demersteebus naar de bushalte, net over de Lechbrug. (16 km – 700 m HV of 14 km)

's Avonds krijgen we een erg gesmaakt optreden van Eric. Na maandenlang oefenen speelde hij voor ons een akoestische set waarbij hij zich liet leiden door Vlaamse en Nederlandse, soms al vergeten,

kleinkunstcoryfeeën. Dan werden zowel de Unter- als de Obersturmführer, samen met hun respectievelijke echtgenotes, naar voor gehaald om hen, met een attentie van de ganse groep, te bedanken voor hun inzet. Keurig op tijd gingen we naar boven, want morgen moet er nog één keer worden gewandeld.

Zaterdag 9 september :

Na de onwaarschijnlijk mooie tocht van gisteren wisten we met z'n allen dat we het beste wel zouden gehad hebben. Toch is ook de laatste etappe van onze Holzgau-zevendagse er nog eentje om naar uit te kijken. Vanuit Lech wandelen we naar Warth om dan over Lechleiten uit te bollen tot Prenten, dichtbij Steeg. Het weer zal vandaag niet echt met ons zijn. Schijnt 's morgens de zon nog tussen de wolken door, dan zal die al snel plaats moeten ruimen voor nog meer wolken. Later gaat het regenen. Timing en intensiteit van de neerslag blijven een vraagteken. In Lech parkeren we voor de derde keer aan de Schlosskopfbahn en van daaruit zoeken we aansluiting met de Lechweg. Het zou vandaag een overwegend vlak parcours worden, met wel die nijldige helling vanaf de Lech tot Warth, die we al een paar kregen aangewezen bij onze passage naar Lech toe. De sierlijke L die de Lechweg aanduidt stuurt ons heuvel op, heuvel af langs de Lech die diep beneden ons zich een weg boorde tussen de rotsen door. Na een droge start gaat het druppelen en trekken we de regenjasjes aan. Doorregenen doet het echter niet. Over de weg van Lech naar Warth zien we de ene na de andere oldtimer passeren. Het zijn de deelnemers aan de Arlberg Classic Car Rally. Hadden wellicht ook gehoopt op beter weer ... De Lechweg leidt ons van de ene alm naar het andere rivierdalletje. Mooi wandelen hier. Uiteindelijk gaan we over een smal pad door het bos om uiteindelijk af te dalen tot de rivier zelf. Het graspad dat we volgen is vochtig en glibberig : oppassen geblazen dus. Iedereen raakt veilig aan de brug over de Lech en dan beginnen we aan een erg steile klim. Tweehonderd hoogtemeter moeten we klimmen vooraleer we aan een oude boerenschuur worden opgewacht voor de borrelstop. Vandaag trakteert Jim voor zijn verjaardag, die we morgen pas vieren. We wandelen door Warth en dalen af naar een beekdalletje dat we oversteken via een wiebelgraag hangbruggetje. Stilaan beginnen de magen te knorren : er wordt uitgekeken naar de middagstop, zeker omdat de klok al half één voorbij is. Als we ook in het buurtschap Gehren enkele gasthoven negeren, sluipt er paniek in de groep : "hij zal vandaag toch wel érgens stoppen zeker !?". Uiteindelijk bereiken we in Lechleiten het Holzgauerhaus. Buiten staat er een bord met de vermelding : "bis 14.30 Uhr geschlossene Gesellschaft". Da's dus voor ons. Binnen is het gasthof opgedeeld in een aantal afzonderlijke kamers. Iedereen vind er een knus plekje en wat later krijgen we een heerlijk bord spaghetti geserveerd. Hoog tijd, want de "vlakke rit" die ons werd beloofd, blijkt toch weer 500 hoogtemeter op te leveren. Het afrekenen neemt nog wat tijd in beslag en dan zijn we klaar voor de laatste 10 km van deze Holzgauvakantie. (12 km – 500 m HV)

Een deel van onze groep houden het hoog in Lechleiten voor bekeken en wandelen over het kronkelasfaltje naar beneden, waar Mario hen opwacht. De overigen (28 in totaal) willen doorgaan tot het gaatje en nemen er met plezier nog tien vlakke km bij. Vlak ... Van alm naar bos en van bos naar alm golft de Lechweg naar Prenten toe. Tot we definitief naar beneden mogen krullen, over een bredere Forstweg, mogen we toch nog 150 hoogtemeter overwinnen. Naar Oostenrijkse normen spreken we dan van een vlak parcours. In brede lussen verliezen we nu snel hoogte. We vinden een aantal voederplaatsen langs ons traject waar de jagers in de winter reeën en herten van hooi komen voorzien. Bijna in het dal horen we de Lech die zich proestend doorheen een rotsengte wringt. Eens we de rivier overgestoken zijn volgen we nog een goeie km zijn bedding, om zo uit te komen op de

Fahrstrasse. Net op dat ogenblik komt Mario ons tegen en parkeert hij zijn bus aan de bushalte. Van een perfecte timing gesproken ! Op weg naar het hotel gaat het harder regenen. Dichte wolken dekken het dal toe. Niks bergen meer, alleen maar grijze tristesse. (totaal : 22 km – 650 m HV)

Holzgau 2017 leverde ons 129 km prachtige wandelkilometers op en tijdens onze tochten overwonnen we 3 975 hoogtemeter. Op nu naar volgend jaar, op naar Auffach 2018 !